

SKOVIR

LETO I. LJUBLJANA, DNE 20. OKTOBRA 1928. ŠTEV. 20.

Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrletno 15 Din itd. — Posamezna številka 3 Din.

Upravništvo in uredništvo: Ljubljana - Rožna dolina, Cesta II 18. — Ček. račun št. 10.995.

NA PLESNIH VAJAH.

«Praviš, da imajo plesalke krepko razvite noge, zato pa manj razvite možgane. Saj ni res, Dušan! Glej, koliko sem že plesala...»

«No, vidiš, da imam prav...»

Ahaclnova kronika

Četud salamenski me martra zdej mrez,
ukól se putikam še zmiram tku «brez»,
še montlna snet nism mogu ubenga,
prkrajšat kje kašnga fanta zelenga.
Ta druh vse več sreče pr kšeft so že mel,
več montlnov zimskeh že sábo so vzeli.

Pa kva b se tresu, sej vroča še kri
pu žilah se mojih prov krofin vali.
Zatú u tm gvant kar pu gasah marširam,
za deklcam mal še pošpegam jo zmiram —
pusebn ku noč u lblan se nardi,
ku folk vs ta žensk ke na plese drvi.

Lbezen, tku pravja, vjesen se spet vnema,
zatu ena žalost se srca prjema.
Lizol je velavo spet sojo dobiv
nu britof spet vlik bo zdej žrtu pokriv.
Ahacl pa ni tku zarukan bedak,
de gratov za lbezen b britoisk junak.

Naturo ubogo nam slana ubija,
le športa ubedn ne fenta Elija.
Th športnih ldi nkol ne mrazi,
mal frišnga lufta še dobr jm stri.
Čeb mraza ne blo, b se znal še pobit
nu britof b mov ud tegá le profit.

V nedelo pulcaji na tekm so vahtal
nu folk ta gurč so enmal nam zašáhtal.
Vse povhn doma tud ostal je ldi;
jm radijo dost prizadjav je skrbi:
frčov je čez murje sam grof Capelin,
lde pa čakdl so, kedaj bo kej hin.

Landrija tud mamu Sluvenci že zdej,
nu Bled ta sloves kar ta prvi imej!
Če gratov mudern ta druh je vs svet,
zakva le Sluvencm ta kelih b biv vzeti!
Zgonovi nu cirkuce, vino nu nož!
Premajhn ker tašn b slave biv koš!

Zagovoril se je.

Zakonca sedita v opereti. Soproga: «Poglej obleko one balerine! Gotovo je stala najmanj 5000 Din.»

Soprog (zamišljen): «Ah, ne! Samo 3750!»
Te povesti še ni konec, toda kaj se je potem dogajalo na domu obeh zakoncev, se ne more povedati, kajti nihče od nas ni bil navzoč. Toda mislimo si lahko.

V dobi brzine na naših železnicah.

Na kamniški železnici je bil običaj, da je vlak ustavil sredi proge zato, da je lahko

vstopil vaški pismonoša, da mu so na ta način olajšali njegovo naporno službo.

Nekoč mu pa zakliče strojevodja: «No, Jože! Ali ne boš danes vstopil?»

«Ne!» odvrne Jože, «danes ne smem, ker imam dostaviti ekspresno pismo, pa se mi muči.»

Sportnik.

Hlapcu: Saperlot, kakú sti močan! Al si se tud pusvetu kašnem sportu?»

Potresček: «Kakú pa drgač! Pečam se s tran-sportom...»

Vaški veljak: «Je že resničen, de je moj sin ankrat nosu pr demonstracijah tale napis. Seděj pa se pelje v Bevgrad z Orli zastojn, pa more sábo uzet že druh šild...»

Božji dar.

Možek in ženka sta se hudo sprla, kar se pač rado dogaja med zakonci, ako vlečeta jarem vsak na svojo stran. Pa je v hudi jezi dejala ženka: «Ti, ti pozabljaš, da je žena božji dar...»

Ko še ni prav končala svojega stavka, je stopil v stanovanje berač in milo zaprosil: «Dajte siromaku kak božji dar!»

Možek je hitro pokazal na ženko, češ: «Vi-diš, tam ga imaš...»

Pred sodiščem.

Sodnik: «Poročena?»

Priča: «Da, dvakrat.»

Sodnik: «Starost?»

Priča: «Pet in dvajset let!»

Sodnik: «Ali tudi dvakrat?»

Sovražnike imajo radi.

Misijonar (med ljudožrci): «Ljubite tudi svoje sovražnike kakor samega sebe!»

Ljudožrski poglavar: «Saj jih imamo zelo radi, kadar jih pečene jemo...»

Moderna ljubezen.

Hrenovec je bil postaven kavalir ter zelo priljubljen pri bitjih nežnega spola. Za ženitev pa ga ni mogla omajati nobena lepota.

Nekoč ga je obdelovala zgovorna gospodična in mu svetovala zakonski stan.

«Tisto pa že ne», jo je kratko zavrnil.

«Zakaj ne?»

«Ker žene ne potrebujem. Ima jo že moj prijatelj...»

ZGODBE KUHARICE MICE

Paglavca, metla in Matic.

Zvonček je nežno «cin-cin» zacingljal.
«Zdajle pa moj je Matic pricapljal»,
mislila naša je dražestna Mica,

ki že težko je čakala Matica,
da jo povede v obleki svileni
k «vinski trgatvi» tja k «Žabi zeleni».

Hitro mu vrata odpirat je šla,
našla pa, žal, je le zlikovca dva,
ki sta se z Miciko malo igrala,

z zvončkom sta hišnim za špas pocingljala.
Jeza je Miciko močna prijela,
snuti osveto je Mica hitela.

Komaj preteklo minutic je pet,
zvonček hitel je ponovno zvenet.
Čakajta, mrhi me grdi sedaj,

nihče z menoj ne igračka se naj!
Mello je krepko prijela v rokó,
paglavca mlada nabila bo z njo.

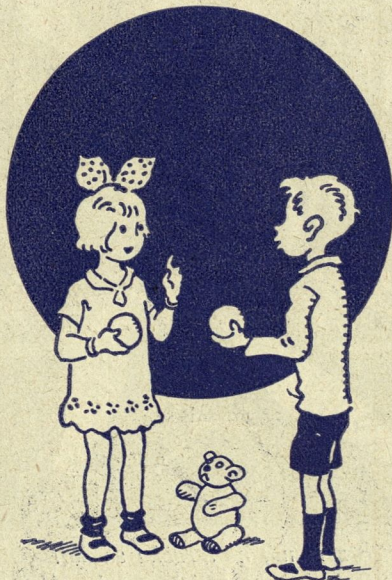

Vrata je vežna kar v hipu odpáhnila,
slepo je z metlo tja v temo zamahnila.
Čudno so gledale njene oči,

ko se pod metlo Matic oglasi.
Šopek prelep mu je pal iz roké,
krči se Mici nesrečno srcé.

MLADI „SKOVIR“

JECLJAVČEK.

«Metala bova žogi v hišo, veš, Milanček!
Kam ju bova torej metala?»

«V hiš-š-š-šo!»

«Še enkrat ponovi!»

«V hiš-š-š-šo!»

«Pa še enkrat!»

«Saj ž-ž-že vem. Z-z-zakaj naj toliko-ko-
kokrat pon-n-novim?»

Rada te poslušam, ker s tistim š-š-š tako
izvrstno oponašaš lokomotivo...»

VZROK KAZNI

V osnovni šoli je računsko ura in učitelj
vpraša Jurčka: «Koliko je 3 in 4?»

«Tga pa ne vem, gspot učiti!»

Pa se oglasi Jurčkov sosedek Korlek: «O
ja, sej Jurček to ve prov genav. Glihkar je
špilov iz Mehonam šnopsl in je znov lpo štet
do 66.»

«Tako,» se razjezi učitelj, «kvartala sta v
šoli? Sem s kartami!»

Jurček izroči s težkim srcem učitelju po-
dobice. Učitelj pokaže Jurčku srčevega kralja
in ga vpaša: «Kaj je to?»

«Srčen kral,» odgovori Jurček.

«Koliko šteje?»

«Štir,» se odreže Jurček.

Potem vzame učitelj iz kupa podobice srče-
vo damo in vpraša: «Poznaš to?»

«Dobr! Srčna baba je.»

«Koliko šteje?»

«Tri,» pove dečko.

«Koliko znaša to skupaj?» vpraša učitelj.

«Sedem,» odgovarja potepinko.

Učitelj se razjezi in temeljito preprha s
šibo tisti del hlač, ki se običajno drži stola, in
vpraša: «Jurček, ali sedaj veš, zakaj si jih
dobil?»

«Vem, vem, gspot učiti,» solzan vzdihuje
Jurček.

«No, zakaj?» vpraša učitelj.

«Ker sta srčen kral in srčna baba bla ože-
njena, in nisem meldov dvejt...»

Veselo vnebovzetje.

Mali Božidar je večkrat videl, kako odpo-
siljajo njegovi starši, starejše sestre in bratje
razglednice z napisi: Veselo veliko noč, Pri-
jeten božič, Prijazne binkošti itd.

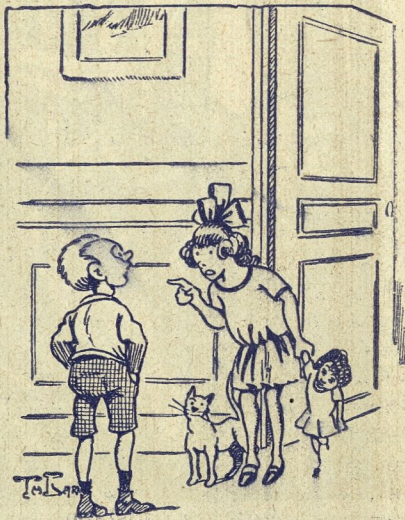
Ob priliki praznika vnebovzetja si je ku-
pil skrivaj razglednico ter jo poslal svoji
teti z napisom: Veselo vnebovzetje Ti želimo
vsi skupaj. Tvoj Božidar.»

V šoli.

Katehet: »Tisti, ki napravi dobro delo,
pride v nebesa. Kaj pa se zgodi z onim,
ki naredi kaj slabega?»

Pepček (advokatov sin): «Moj oče ga
bo zagovarjal pred sodiščem...»

SAMO POJEDEL JIH JE.

«Ti, prav ti si kradel pri nas hruške!»

«Ne, jaz že ne! Vzela jih je moj mlajši bra-
tec, jaz sem jih samo pojedel...»

naravnost do Mirčenkovega vrta za viško cerkvijo, odkoder lahko prideš v dobrih 5 minutah peš pred viško cerkev. Na ta način bi na promenadi v Šelenburgovi ulici še nadalje nemoteno poslušali najmodernejšo iznajdbo «Bonačev» radio.

Pomagati si ve.

«Ti nosiš na rokavu žalni trak. Ali je kdo v tvoji rodbini umrl?»

«Ne, toda na rokavu imam luknjo, ki se dá na ta način najbolje skriti.»

V šoli.

Učitelj: «Sedaj nam pa povej, Tonček, kaj napravijo tvoji starši, ko gredo spat.»

Tonček: «Gospod učitelj, ali je to razgovor za sedemletne otroke?»

«Vidite, gospod stražnik, dama, ki se je peljala z mladim gospodom mimo, je moja hčerka.»

«Res, gospa Urška? Kaj sta ona in elegantni gospod poročena?»

«On, on je že poročen, ona pa še ne...»

Najbližja proga ljubljanskega tramvaja od pošte na Vič.

Zakaj bi tramvaj oviral promet po Šelenburgovi ulici in Gradišču, ko bi šla proga lahko po manj obljudenih cestah. Najprimernejši potek proge bi bil od glavne pošte po najbližji poti skozi Frančiškansko ulico, Miklošičevo cesto, Dalmatinovo ulico, Komenskega cesto, Resljevo cesto, čez Zmajski most, mimo Mestnega doma, po Streliški ulici, Za gradom, po Karlovski cesti, Florijanski ulici, Trgu sv. Jakoba, čez šentjakovski most, ob Trnovskem pristanu, po Opekarski cesti, Zeleni poti, Kolezijski ulici, mimo Kolezije ob Gradaščici in potem

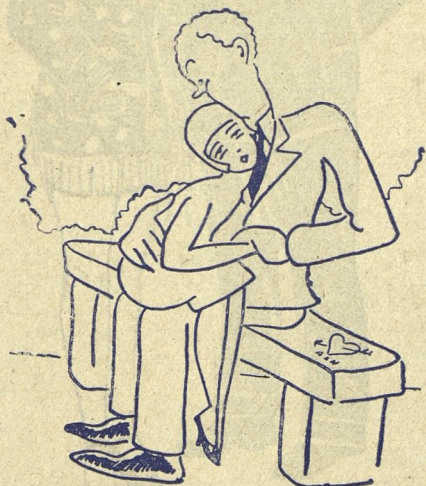
Ona: «Vi imate zelo lepa usta, gospod. Celo na ženskem obrazu bi se zelo dobro podala.»

On: «Res? Ali bi smel takoj poskusiti, kako bi se prilegala Vašemu licu?»

Galerija naših javnih delavcev v karikaturah

*Vseučiliški profesor dr. Ivan Prijatelj,
literarni zgodovinar.*

«Ko bi bila jaz pisateljica, bi lahko mnogo, zelo mnogo pisala iz svojega življenja.»

«Verjamem... Mislim pa, da bi tvoje zgodbe iz moralnih ozirov oblastvo kaj hitro zaplenilo...»

Še to po vrhu.

Veselin sreča prijatelja Žalostina, ki se sprehaja po mestu s svojo ženo, s katero se je pred nekaj dnevi poročil. Pa je Veselin ves konsterniran zaradi ne-stvora Žalostinove žene in prestrašen zašepeče Žalostinu v uho: «Strašno, Žalostin! Kako si mogel poročiti tako bitje, ki škili, je kruljeva in še grbo ima po vrhu?»

Žalostin: «Kar glasno govori, saj je gluha tudi!»

Cenjene naročnike in naročnice, ki še dolgujejo naročnino, prosimo, da jo brez odloga poravnajo. Ko boste čitali ta poziv, vzemite položnico, sedite za mizo, napišite in pošljite! Mala je naročnina, a za nas pomeni veliko oviro, če imamo mnogo zamudnikov. Razsoden in pošten človek ne odlaša s plačilom.

Slikar: «Vi ste kakor sladkor...»

Model: «Tako sladka?»

Slikar: «Ne, tako rafinirani!»

Hitrost «Zeppelina».

Pepe: «A si že brav, de je nemšk luftšif Cepelin prletu u Amerika?»

France: «Kajpak. A kva češ, ku pa je tku pučas vozu! Nobile je biv bolj hitr. Ta je tku teku, de je vse skp razbov.»

Argumentiranje.

Slovenec in Nemeč se prepirata o kulturi svojega naroda.

Nemeč: «Kaj boš govoril! Ko smo pri nas kopali za zgodovinskimi starinami, smo naleteli globoko v zemlji na žico. To je dokaz, da smo poznali že v pradavni dobi brzojav.»

Slovenec: «Prava reč! Pri nas smo pa kopali ter grebli po zemlji in nismo naleteli na nobeno žico. To je dokaz, da smo imeli že v pradavni dobi brezžični brzojav!»

Izdajalska nogavica.

Soprog: «Luknjica v tvoji nogavici se mi zdi precej komična.»

Soproga: «Zakaj? Vsaka nogavica se enkrat strga!»

Soprog: «Že res! Toda preden si šla, kakor si rekla, k zobozdravniku, je bila luknjica na desni nogavici, sedaj je pa na levi...»

Zvito.

«Ah, kako ljubkega sinčka imate, gospa!»

«Ali res?»

«Kako je uren! Saj je to Vaš sinček, ki je malo prej skakal po onihle gredicah?»

«Da, da; to je moj sinček.»

«Trideset dinarjev prosim! Stopati po gredicah je prepovedano. Jaz sem namreč vrtni paznik.»

SKRIVNOST RDEČEGA KROGA

Detektivski roman.

II. nadaljevanje.

Dosedanja vsebina: Angleški zločinec Lightman bi moral biti usmrčen v Toulouseu, a po nerodnosti rablja Palliona giljotina ni funkcionirala. Tako si je Lightman rešil življenje. Kmalu se je pojavil v Angliji skrivnosten zločinec, ki je vodil družbo 100 zločincev, ki se medsebojno niso poznali, a poznali tudi niso svojega vodje, ki je s pomočjo svojih večinoma teroriziranih pajdašev izsiljeval od bogatinov ogromne vsote. Kdor mu ni plačal, je navadno prišel ob življenje na zagoneten način. Zločinska družba se je imenovala Rdeči krog in je izsiljevalne grožnje pošiljala pisмено z naslikanimi rdečimi krogi. Tako dopisnico je prejel tudi bogati veleposestnik James Beardmore, ki se pa kljub svarilu sina Jacka in najetega detektiva Yaleja ni delal skrbi iz grožnje. Na sprehodu po svojem posestvu je bil James Beardmore ustreljen od neznanе roke. Skrivnostno nastopanje prekupčevalca z zemljišči Marla, znanca Beardmorejevega in pa Froyantovega. Froyant je Beardmorejev sosed, istotako bogat posestnik. Jack Beardmore je zaljubljen v Froyantovo tajnico Drummondovo, mlado lepoticó nejasne preteklosti. James Beardmore je svojega sina Jacka, preden je bil umorjen, svaril pred Drummondovo. Detektiv Yale velja za detektiva velikih psihometričnih sposobnosti.

6.

«Taliža Drummondova je sleparica.»

Policijski komisar je pogledal na časopisni izrezek, ki je ležal pred njim, in se nervozno vlekel za brke. Inšpektor Parr, ki je poznal ta slaba znamenja, ga je opazoval s posebnim zanimanjem.

Komisar je bil majhen, čokat mož; manjkalo mu je precej palcev do navadne mere, tako da je bilo čudno, kako je mogel kdaj zadostiti natančnim predpisom policijskih oblastev. Čeprav se je bližal že petdesetim letom, ni bilo na njegovem obrazu še nikakih gub. Bil je

to obraz, ki mu je nedostajal tudi najmanjši odsev razuma in olike. Okrogle, srepe oči so spominjale zaradi nedostajanja izraza na volovske oči. Njegov velik, mesnat nos, njegova debela lica, ki so visela preko čeljustnih kosti, in njegova polplešasta glava so samo še večali njegovo neznatnost.

Komisar je visoko dvignil časopisni izrezek.

«Poslušajte dobro», je kratko rekel Parr in čital. Bil je uvodnik «Morning Monitorja», poln osebnih žalitev.

«Drugič v tem letu nas je skrajno pretresel umor znanega moža. Prihranjamo si, podati podrobnosti o zločinu Rdečega kroga, vendar moramo z vsem poudarkom in popolnoma razumljivo izraziti svoje mišljenje, da je policijski prezidij dozdevno popolnoma brez moči proti zločinski tolpi. Inšpektor Parr, ki se je tekom zadnjega leta popolnoma posvetil zasledovanju teh morilskih izsiljevalcev, nam ne more nuditi ničesar drugega kakor nedoločne obljube o odkritjih, ki se ne bodo nikdar uresničile. Podoba je, da policija potrebuje nove krvi. Upamo, da merodajni činitelji ne bodo oklevali, nego bodo segli po potrebnih drastičnih ukrepih.»

«No,» je mrmral komisar Morton, «kaj mislite o tem, Parr?»

Parr se je počohal po veliki bradi in ni rekel ničesar.

«James Beardmore je bil umorjen, čeprav je policija pravočasno prejela svarilo», je nadaljeval komisar važno. «Ustreljen je bil v bližini svoje hiše in morilec je prost. To je drug nesrečen primer, Parr, in reči Vam moram odkritosrečno, da se bom ravnal po predlogu tega časopisa.»

Potrkal je pomenljivo po izrežku.

«Pri prejšnjem zločinu ste dopustili, da je žel detektiv Yale vso slavo za izsleditev in aretacijo morilca. Ali ste Yaleja videli?»

Parr je pokimal.

«In kaj pravi?»

Parr se je v zadregi postavil z ene noge na drugo.

«Pripovedoval mi je velike budalosti o možu z zobnimi bolečinami.»

«Odkod je zvedel vse to?» je hitro vprašal komisar.

«Od prazne patrone, ki jo je našel na tleh», je rekel Parr. «Jaz nočem o teh psihometričnih neumnostih detektiva Yaleja ničesar vedeti...»

Komisar Morton se je naslonil v svojem stolu nazaj in vzdihnil.

«Mislim, da nočete o nobeni stvari, ki je koristna, vedeti, Parr», je rekel. «Nikar ne zasmehujte Yaleja. Ta mož ima nenavadne in posebne sposobnosti. Dejstvo, da Vi teh njegovih talentov ne razumete, ne napravlja teh manj čudovitih.»

«Vi vendar ne trdite,» je menil Parr, ki je bil pripravljen na ugovor, «da vzame mož v roke patrono in Vam samo na podlagi otipavanja lahko opiše osebo, ki je zadnja držala patrono v rokah? Prav tako ne morete vedeti, kaj je dotična oseba mislila. To je bedasto!»

«Nič ni bedasto», je menil komisar mirno. «Znanost psihometrije velja že mnogo let. So ljudje, ki so za vtise zelo sprejemljivi in v položaju, da ugotavljajo važne stvari. Eden takih ljudi je Yale.»

«On je bil tu, ko je bil izvršen umor», je odgovoril inšpektor Parr. «On in Beardmorejev sin Jack nista bila odaljena od kraja zločina niti sto yardov, in vendar Yale ni ujel zločinca.»

Komisar je prikimal.

«Tudi Vam se ni posrečilo», je rekel. «Pred dvanajstimi meseci ste mi pripovedovali o svojem načrtu, kako boste prijeli Rdeči krog, in jaz sem soglašal z Vami. Mislim da sva oba preveč pričakovala od Vašega načrta. Morate poskusiti nekaj drugega! Ne rečem rad, vendar mora biti tako.»

Parr nekaj trenutkov ni odgovoril. Potem pa je pristavil na začudenje komisarja stol k pisalni mizi in je sedel nepovabljen.

«Gospod,» je rekel, «moram Vam nekaj povedati.» Parr je postal tako resen, tako nič samemu sebi podoben, da ga je

CENENO ČEŠKO PERJE!

1 kg sivega opuljenega perja Din 70.—, napol belo Din 90.—, belo Din 100.—, boljše Din 125.— in Din 150.—, mehko kot puh 200 do 225 Din, boljša vrsta Din 275.—. Pošiljatve carine proste. Vzorec zastoj Blago se tudi zamenja in neugajajoče vzame nazaj. Naročila nasloviti samo na

BENEDIKT SACHSEL
LOBEZ 22 u PLZNA (Češkoslovaška).

Poštne pošiljke potrebujejo iz Češkoslovaške v Jugoslavijo približno 10 dni.

mogel Morton samo presenečen pogledati.

«Tolpo Rdečega kroga je lahko prijeli. Prijel bom vsakega posameznika. Toda jaz skušam izslediti poglavarja. V to svrho pa mi morate dati malo večja pooblastila.»

«Malo večja pooblastila?» je vprašal komisar kakor zadet od strele. «Kaj, za vraga, mislite s tem?»

«Takoj bom pojasnil.» Parr je pojasnjeval tako dobro, da je zapustil zelo zamišljenega komisarja.

Ko je Parr zapustil komisarja Mortona, je najprej obiskal neki biró sredi mesta.

V tretjem nadstropju v prav malih pisarniških prostorih ga je pričakoval detektiv Derrick Yale. Velika je bila razlika v pojavih obeh mož.

Yale, razdražljiv, nervozen in občutljiv sanjač, Parr, kompakten in mesnat ter dozdevno ne v stanju, da bi produciral tudi lastne misli.

«Kak je bil uspeh Vašega razgovora, Parr?»

«Ne posebno dober», je odgovoril Parr žalostno. «Mislim, da ima komisar nekaj proti meni. Ali ste mogli kaj ugotoviti?»

«Odkril sem Vašega moža z zobnimi bolečinami», je bil presenetljiv odgovor. «Njegovo ime je Sibly, po poklicu je mornar. Videli so ga naslednjega dne v bližini hiše. «Včeraj» — pri tem je vzel v roko brzozavko — «so ga radi pijanosti aretirali in pri njem so našli samobasalni revolver, ki je po mojem mišljenju orožje, s katerim je bil izvršen zlo-

čin. Spominjali se boste, da je bila krogla, katero so vzeli iz ubogega Beardmoreja, izstreljena dozdevno iz takšnega revolverja.»

Parr je strmel začuden vanj.

«Kako ste to odkrili?»

Derrick Yale se je tiho smejal.

«Vi prav malo zaupate v moje sklepe», je rekel in v njegovih očeh se je opazil blesk veselosti. «Ko sem se dotaknil dotične patrone, sem bil tako siguren, da sem videl moža, kakor sem siguren, da vidim Vas. Poslal sem enega svojih ljudi tja, da je vršil poizvedovanje, in to je rezultat.» Pokazal je na brzojavko.

Parr je stal mirno pred Yalejem, globoke gube so se pojavile na njegovem obrazu.

«Torej je prijet», je dejal mirno. «Rad bi vedel, ali je pisal tole.»

Odprl je svojo žepno knjigo in Yale je opazil, kako je Parr potegnil iz nje košček papirja, ki je bil ožgan, kajti robovi so bili črni.

Yale je vzel papir iz njegove roke.

«Kje ste to našli?» je vprašal.

«Vaše oči, gospod, so tako prodirne, da kar razgaljujejo ženske.»

«No, pri današnji modi ni več mnogo razgaljevati...»

«Včeraj v posodi za pepel pri Beardmorejevih.»

Papir je bil popisano s čačkasto pisavo in se je glasil: «Ona sama — jaz sam — hlood B — podkupnina.»

Stresel je glavo.

«To mi je španska vas.»

Držal je pismo na svoji dlani in odkimaval.

«Nič ne morem občutiti, ogenj je uničil avro, ki je obdajala pismo.»

Parr je položil papir zopet skrbno v svojo žepno beležnico in vtaknil beležnico v žep.

«Še nekaj bi Vam rad povedal», je dejal. «Nekdo, ki je bil obut v špičaste čevlje in je kadil cigare, se je nahajal v gozdu. Našel sem cigarni pepel v neki mali vdolbini in odtise nog na cvetličnih gredah.»

«V bližini hiše?» je vprašal Derrick Yale začuden.

Debeli mož je prikimal.

«Moja teorija je,» je nadaljeval Parr, «da je nekdo, ki je hotel posvariti Beardmoreja, napisal to pismo in mu ga izročil v hiši, ko se je zmračilo. Stari mož je moral pismo sprejeti, kajti on ga je zapalil. Našel sem zogljeneli papir na kraju, kjer služinčad odlaga pepel.»

Nekdo je lahko potrkal na vrata.

«Jack Beardmore», je rekel Yale polglasno.

Jacku Beardmoreju so se videle na obrazu posledice skrbi polnih dni, ki jih je preživel. Pokimal je Parru in pristopil s stegnjeno roko k Yaleju.

«Ali se je zgodilo kaj novega?» je vprašal Yaleja in se obrnil k Parru: «Vi ste bili včeraj pri nas doma, gospod Parr. Ali ste kaj našli?»

«Ničesar, o čemer bi se izplačalo govoriti,» je odgovoril Parr.

«Pravkar sem obiskal Froyanta, ki se nahaja v mestu», je rekel Jack. «Obisk ni bil zelo uspešen, zakaj mož se nahaja v zelo obžalovanja vrednem, nervoznem stanju.»

Povedal pa Jack ni, da je neuspeh njegovega obiska obstojal v tem, ker ni videl Talijske Drummondove. Samo eden obeh mož je uganil povod Jackovemu razočaranju.

Yale mu je pripovedoval o aretaciji, ki se je izvršila v zadevi umora očeta Jamesa Beardmoreja.

«Ne bi imel rad, da bi si zaradi tega delali prevelike upe,» je rekel, «zakaj četudi je to mož, ki je ustrelil Beardmoreja, je vendar samo eden pomočnikov svojega poglavarja. Slišali bomo bržkone staro zgodbo, da je bil siromak in da se je dal pregovoriti od poglavarja Rdečega kroga. Mi smo od končne rešitve te zadeve prav tako oddaljeni kakor prej.»

Parr, Yale in Jack Beardmore so zapustili pisarno in stopili na cesto, obsevano od jesenskega solnca.

Jack je imel razgovor z državnim pravdnikom, ki je uredil zadeve glede dediščine, ter je spremil oba moža, ki sta šla proti kolodvoru, da bi se popeljala v mesto, kjer so imeli aretiranega dozdevnega morilca. Stopali so baš po eni najživahnejših cest, ko je Jack nenadoma nehote vzkliknil. Na nasprotni strani ceste se je nahajala zastavljalnica in neko dekle je stopilo iz stranskega vhoda, katerega so se posluževali dotičniki, ki so potrebovali trenutna posojila.

«Za vraga», se je zaslišal Parrov brezbarvni glas. «Že dve leti je nisem videl.»

Jack ga je pogledal z velikimi očmi.

«Vi je že dve leti niste videli», se je začudil Jack. «Ali govorite o oni dami?»

Parr je prikimal.

«Mislim Talijo Drummondovo», je mirno odvrnil. «Ona je sleparica in prijateljica sleparjev.»

7.

Ukradeni malik.

Ko je Jack to slišal, je bil ves poparjen.

Stal je tu, ne da bi se mogel gibati ali govoriti, dočim je dekle, ki dozdevno ni videlo opazovalcev, poklicalo avto in se odpeljalo.

«Kaj, hudiča, je iskala tam?» je rekel Parr.

«Sleparica in prijateljica sleparjev», je ponovil Jack mehanično. «Za božjo voljo! Kam greste?» je vprašal hitro, ko je hotel inšpektor Parr prekrizati vozno cesto.

«Hočem dognati, kaj je iskala v zastavljalnici», je menil Parr.

«Najbrže je bila tam, ker ji je nedostajalo denarja. To vendar ni zločin.»

Jack je govoril in se zavedal, da slabo brani Drummondovo.

Taliya Drummondova tatica! To je bilo neverjetno, nemogoče! In vendar je sledil brez odpora detektivu, ko je ta prekoračil cesto. Šel je za njim po temnem hodniku v zastavljalnico in je bil prisoten v sobi poslovodje, ko je pomočnik prinesel predmet, ki ga je Taliya zastavila. Bil je mal, zlat kipček Bude.

«Zdelo se mi je čudno», je dejal poslovodja, kateremu se je Parr dal spoznati. «Na ta predmet si je hotela izposoditi samo deset funtov, čeprav je kipček vreden najmanj sto funtov.»

«Kaj je rekla?» je vprašal Derrick Yale, ki je bil doslej le molčeč poslušalec.

«Dejala je, da potrebuje denar in da ima njen oče nešteto takih kurioznosti. Ona da potrebuje samo toliko denarja, a pozneje da bo malika zopet rešila iz zastavljalnice.»

«Ali Vam je dala svoj naslov? Kakšno ime je navedla?»

«Taliya Drummondova,» je rekel pomočnik, «stanujoča 29, Park Gate.»

Derrick Yale je vzkliknil.

«To je vendar naslov Froyanta?»

Jack je predobro vedel, da je to naslov skopega Harveya Froyanta, in spomnil se je z naraščajočo poparjenostjo, da je Froyantovo priljubljeno opravilo, zbirati take stare orientalske predmete. Inšpektor je dal sprejemno potrdilo o maliku, ki ga je vtaknil v žep.

«Sedaj gremo poiskat gospoda Froyanta», je dejal Parr, dočim je Jack obupno skušal posredovati. «Za božjo voljo, nikar ne napravljate deklici neprijetnosti», je prosil. «Najbrže je pòdlegla trenutni izkušnji — jaz hočem vse urediti.»

Derrick Yale je pogledal mladega moža z resnim, razumevajočim pogledom.

«Vi torej poznate gospodično Drummondovo?»

Jack je potrdil. Čutil se je preveč poparjen, da bi govoril. Lotevala se ga je neumna želja, da bi zbežal in se skril.

«To je nemogoče», je rekel inšpektor Parr odločno. Sedaj je bil Parr zopet policijski uradnik. «Sedaj grem k Fro-

yantu, da bom videl, če je bil predmet zastavljen z njegovo vednostjo.»

«Potem morate iti sami», je rekel Jack jezno.

Jack ni mogel biti priča dekletovega ponižanja. Bilo je strašno. «To je živinsko od Parra», je dejal, ko sta bila on in Yale sama.

«Ta deklica gotovo ne bi zakrivila tako prostaške tatvine. Uboga, neumna revica! Žal, da sem ga opozoril nanjo.»

«On jo je videl prvi», Yale je položil roko na ramo mladega moža. «Jack, mislim, da ste malo razburjeni. Zakaj se tako zanimata za gospodično Drummondovo? Seveda,» je nadaljeval, «ste jo večkrat videli, ko ste bili doma. Froyantovo posestvo se nahaja poleg Vašega, kaj?»

Jack je prikimal.

«Če bi zasledovanju Rdečega kroga posvečal Parr prav toliko pozornosti kakor zasledovanju tega dekleta,» je dejal

z žalostnim glasom, «bi bil moj oče sedaj še živ.»

Yale je storil vse, da bi ga pomiril. Povedel ga je v svojo pisarno in skušal njegove misli napeljati na prijetnejše zadeve. Bila sta četr ure v biroju, ko se je oglasil telefon. Bil je Parr.

«No?» je vprašal Yale.

«Prijel sem Talijo Drummondovo in bom jutri predložil tožbo proti njej», je bil kratek odgovor.

Yale je počasi odložil slušalko in se obrnil k mlademu možu.

«Ali je aretirana?» Jack je uganil razgovor, preden je Yale govoril.

Yale je prikimal.

Jackov obraz je bil popolnoma bel.

«Vidite, Jack,» je rekel Yale mirno, «Vi ste se najbrž prav tako varali kakor Froyant. Dekle je tatica.»

«In četudi je tatica ali celo morilka,» je trdovratno odvrnil Jack, «jaz jo ljubim.» (Dalje.)

NE ZAUPA V SEBE.

«Razumna ženska je ta vražarica. Rekla mi je, da bom imela kmalu moža in da bom imela tudi dete. A jaz se zelo bojim, da se to dvoje ne bo zgodilo v pravem vrstnem redu...»

Poznavalec.

«Vi ste bili v Rimu? Ali ste si ogledali Vatikan, muzej in predvsem sikstinsko kapelo?»

«Seveda!»

«Povejte mi, ali sikstinska kapela igra res tako izvrstno!»

Dobro se bo omožila.

Ona: «Ah, ljudi Zdenko, kdaj se bova poročila?»

On: «Lepo te prosim, dokler z gotovostjo ne vem, kje naj si izposodim frak in cilinder, ni misli na to!»

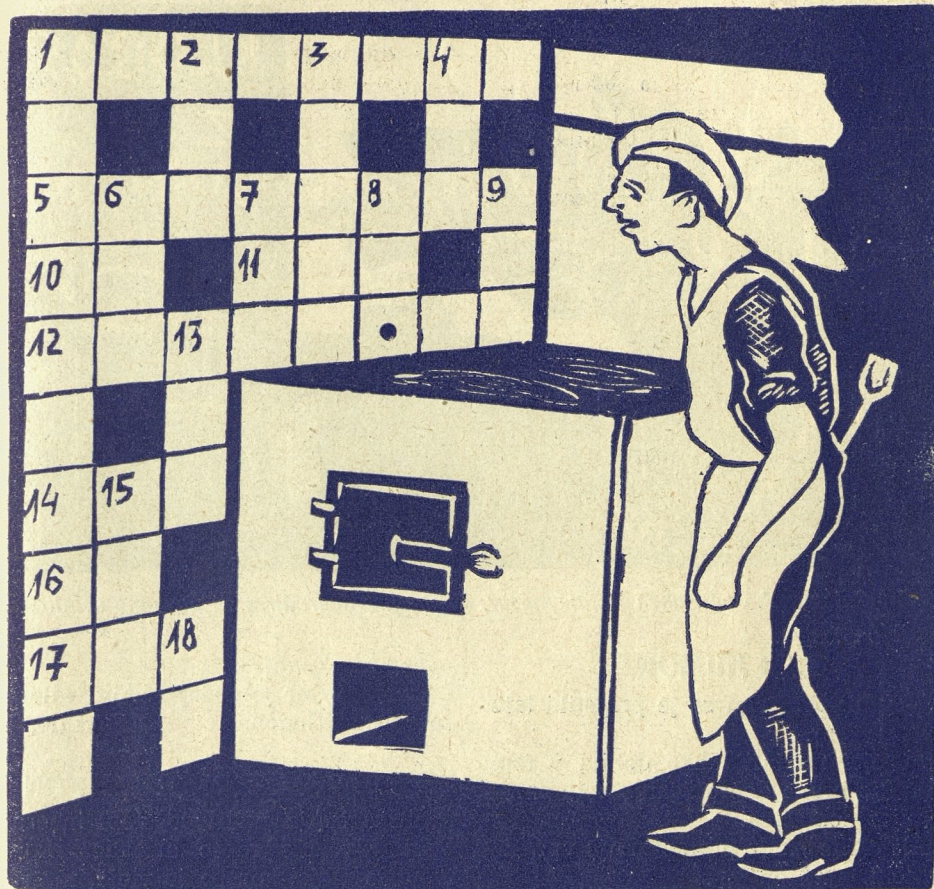
KLISJEJE

VSEH VRST, ČRTNE IN AVTO-
TIPIJE, IZDELUJE PO PRED-
LOŽENIH RISBAH, PEROPISIH
IN SLIKAH ZA NAVADEN TISK
ALI ZA FINEŠO IZVEDBO V
ENI ALI VEČ BARBAH TOČNO
PO NAROČILU IN V NAJKRAJ-
ŠEM ČASU PO NIZKIH CENAH

JUGOGRAFIKA, Ljubljana

tiskovna in založna družba z o. z.

SV. PETRA NASIP šte. 23.

Vodoravno: 1 prebivalka velikega slovenskega mesta, 5 presledek ali medčasje, 10 pogojnik, 11 odkoder kaj prihaja, 12 druga beseda za žida, 14 žensko ime, 16 osebni zaimek, 17 stara vprežna oprava.

Navpično: 1 eden vodilnih jugoslovenskih politikov, 2 označba za visokost glasu, ki ga zmore oseba pri petju, 3 predvojno društvo slovenskih akademikov v Pragi (drugi sklon), 4 vranji glas, 6 vrsta, 7 žensko ime, 8 pridevnik, ki označuje dobro lastnost, 9 svetopisemska oseba, 13 kemičeva proces v naravi, škodljiv železu, 15 druga beseda za gib, 18 osebni zaimek.

Berač.

«Gospa, darujte ubogemu slepcu dinar!»

«Saj vendar vidite, slepar!»

«Vaša lepota me je oslepila.»

«Tu imate dva dinarja, revež...»

Rešitev križanke «Čaša». Vodoravno: 1 kava, 3 repa, 8 Venera, 10 dirkač, 11 tam, 12 Eva, 13 Celje, 15 rokav, 18 oris, 19 igla, 20 Amor, 21 plin. — Navpično: 1 kor, 2 Vače, 4 Etna, 5 ara, 6 arest, 7 krona, 9 Alma, 10 dren, 13 car, 14 lisa, 16 klin, 17 vol.

Rešitev uganke «Kaj je to?» Dve devici.

Čitajte in naročajte

„POSREDOVALCA“

list za trgovske in zasebnokupčijske ponudbe, realitetni promet, licitacije in dobave.

Naročnina Din 20— za celo leto.

Izhaja mesečno. Razpošilja se vsem gostilnam, restavracijam in kavarnam brezplačno.

Inseriranje v «Posredovalca» je najuspešnejše. Uprava lista «Posredovalec», Ljubljana, Sv. Petra cesta 18.

Konj: «Salamensko nesramen je tale mesar, da me gre degradirat za navadno svinjo...»

TUJI HUMOR.

V «suhi» Ameriki se je pripetila tale zgodba:

«Povejte mi, ali lahko dobim v tem kraju kje pravo dobro žganje?» je vprašal tujec domačina.

«Ali vidite tamle poslopje?» je vprašal domačin.

«Da.»

«To je naše sodišče, tujec», je nadaljeval domačin. «In takoj poleg se nahaja cerkev.»

«Da, toda...»

«Pustite me, da izgovorim», je rekel domačin. «To sta edini poslopji, kjer ne morete dobiti žganja.» («Gazette.»)

* * *

Ob vodopadu Rena pri Schaffhausenu.

«Skoda, da ostane toliko vode neizrabljene», je pripomnil debeli turist.

«Prav imate», je dejal njegov sosed. «Mi mnogo premalo izrabljamo svoje vodne sile, beli premog. Vi ste gotovo inženjer?»

«Ne. Trgovec z vinom.» («Echo.»)

* * *

Anica: «Mislim, da se je Lilika vendarle poročila s Fricem.»

Nelka: «Zakaj?»

Anica: «Ker jo sedaj vedno vidimo v spremstvu Hugona.» («Life.»)

ZGODBA O ARONOVEM KONJU.

Žid Aron je jezdil po stepi in srečal Vasila, vojaka rdeče armade. Kar je tvoje je moje, kar pa je moje, ni tvoje, si je mislil pretkani vojak in lepo snel žida s konja, na katerega je potem posadil samega sebe. Žid je komaj odnesel zdravo kožo.

Aron, ki je vedel, da je vojaški poveljnik strogo zabranil vsako ropanje, je šel naslednjega dne k poveljniku in mu obrazložil vso zgodbo.

Poveljnik je dal poklicati pred sebe vse vojake in Aron je pokazal roparja Vasila. Toda Vasil je z vso gotovostjo trdil, da konja ni nikomur vzel, nego ga je le našel.

«Kako si ga mogel najti, ko sem pa jaz sedel na njem», je jadikoval Aron.

«Ali je to res?» je nahrulil poveljnik vojaka.

«Res, res sem našel obadva, konja in žida,» je pojasnjeval Vasil, «ker pa žida nisem potreboval, sem ga pustil v grmovju ter vzel samo konja s seboj...»